

МЛАДОСТТА НА БАЩИТЕ

БОРИС ГОРБАТОВ

„Младостта на бащите“

пиеса в 10 картини

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

РЯБИНИН	— Васил Попилиев
ВАСЯ СЕЛИВАНОВ	— Николай Петров
ЕЛЕНА	— Стефка Стефанова, Диана Деянова
НЮРА	— Диана Мусева
НАДЯ	— Диана Деянова, Стефка Стефанова
Д-Р ЛОГИНОВ	— з. арт. Георги Георгиев
АНТОН	— Трайко Начев
ОЧКАР	— Цанко Петров
ЕФИМЧИК	— Николай Ангелов
ФЕДЯ	— Венелин Колев
БОРИС	— Колю Мичев
ДАША	— Добринка Караджова
АНТИП	— Георги Стефанов
МАРУСЯ	— Миланка Петрова
ШОРОХ	— Георги Билалов
КОВАЛЬОВ	— Стойчо Стойчев
БАРЫБА	— Ангел Иванов
МАДАМ ОТЛОМКА	— Надя Михайлова
ВАЛКА СОСНОВСКИ	— Димитър Малчев

Режисьор: Анастас ДИМИТРИЕВ

Художник: Цанко ВОЙНОВ

СЪТРУДНИЦИ НА ПОСТАНОВКАТА:

Зав. пост. част — П. Панайотова, пом. режисьор Д. Попилиева, суфлор — А. Панайотова, театър-майстор — Д. Найденов, ръков. худ. осветление — Г. Хараламбиев, звукови ефекти — Ц. Ячев, изпъл. на костюми — К. Димитрова и С. Николов, рък. дър. ателие — Н. Ненов, ръкоп. тап. ателие — И. Великов, реквизит — В. Сапунджиев, грим и перуки — Ст. Станоев, ръков. на гардероба — Ст. Найденова, железар — П. Андреев.

490228

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

ВСЯ ВЛАСТЪ СОВЕТАМ!

ИЗДАВА КОМСОМОЛСКОТО ДРУЖЕСТВО ПРИ НАР. ТЕАТЪР
„САВА ОГНЯНОВ — РУСЕ“

50 ГОДИНИ

Половин век от паметният залив на „Либора“. Половин век авангарда на световният пролетариат крачи по пътя към комунизма. И все по-често ние, младите, при срещата си с ветераните се питаме оцудено: „Нима той нанстина помни революцията?“ Толкова отдавна ни се струва! Отдавна! Само половин човешки живот. Мамим се за нейната отдалеченост поради гигантският скок в историята, който направи Съветската страна — от полуфеодална държава, до такава с най-прогресивна наука и изкуство, с огромна икономическа мощ. И все пак ние можем да чуем разказите на бащите си. А ония, които ще празнуват стогодишнината на октомврийската революция? Два... Три века? ... Те ще развият съкровищата на книгите, за да се срещнат с младостта на дедите. Дедите, които

пак ще бъдат по-живи от живите. И тогава космонавта, който направи първите си крачки по пустинната лунна повърхност, ще научи че пътя му започва с първата крачка на Антон към безсмъртието, ще запее, може би като Ефимчик над загиналия в Космоса другар. Геронте от годината, в които човечеството изживяваше родилните си мъки, ще бъдат и тогава между нас. Защото те ни оставиха освен делото си и високия си морал, безпределната преданост към делото на комунизма. С името на този морал, тази преданост и като поклон пред подвига на ПЪРВИТЕ, творческият колектив, който работи над пиесата „Младостта на бащите“ посвещава своя труд на петдесетгодишнината от Великата октомврийска революция.

Л. Отов

ОБИЧАМ СЕГАШНОТО МЛАДО ПОКОЛЕНИЕ!

Аз няма да застава на позицията на „възрастен“ и да говоря за пиесата. Тя е свързана с моите студентски години. Харесвам я. По-точно вълнува ме, както ме е вълнувала и тогава. Обичам сегашното поколение, което е „сърдито“, дръзко, безгрижно — но умно! „Аз им се сърдя“ че много рядко, по-точно малко мислят за своя идеал.

Моят политкомисар, който беше селянин, често казваше: „Защо вие интелигентите избягвате да имате мечти, свои идеали. Аз толкова обичам народа си, че целият ми живот е свързан с него, с неговите тъги, с неговите радости, с неговото бъдеще“.

Това беше 1944 година. До днес не съм забравил тези думи. По-точно неговите мечти, които станаха мой идеал. Да знаете как ми се иска това да бъде идеала на моята дъщеря, на цялото младо поколение. Моя идеал — на комуниста, чиято правота е доказана от живота.

Именно за това, че ще живеят в комунизма, тези млади „сърдити“, трябва да имат повече вяра от нас. Това, че играят турист и шейк (между впрочем аз харесвам тези танци) не им пречи. Важното е да се учат, да се трудят и то много, защото нашият век е век, който не търпи посредствените, мързеливите и нетрудоспособните. В началото на този век са поетите на комунизма като Антон, които са давали или са били готови да дадат живота си за революцията, за нас и за вас, поколение, което ще живее в комунизма!

За това виечки да станем и дълбоко да се поклоним пред паметта на комсомолците от 17-та година, които с песен издигнаха червения флаг, предадохме ни го и вие ще продължите да носите, защото аз вярвам във вас!

Виех некал и вие да помните думите на моя политкомисар!
ЖАРКО ПАРЛОВИЧ
директор на нар. театър

ДА ГОВОРИМ ЗА НЕЩАТА ПРОСТО...

Не искам да говоря с лозунги за неща, за които често се говореше така. Не искам с издънен патос да разказвам за онова време, което носеше в себе си патос, без да го демонстрира, защото той беше неговата искрена същност. То, времето и хората, които го създадоха бяха обикновени и непосредствени, с едно само малко допълнение — силно вярващи в това, за което се борят. А те се бореха за своя живот — да бъ-

де красиви! И хората да станат красиви, и празници да има, и шахтите да станат бели. Ето защо това, което ние сега наричаме патос, за тях беше просто една красива мечта и цел, за която те се бореха всеотдайно, без съзнанието че са герои или ще станат герои. Тя бяха прости хора от народа протегнали ръце към красотата.

За тях ще ви разкажем тази вечер. Какви бяха те, защо бяха такива, как обичаха, как се бореха, както казва един от героите на пиесата — Степан Рябинин. И преди всичко ще разкажем за огромната им всеотдайност към идеята, за която много от тях загинаха, нито веднъж не получили целувка — тази сладка Първа, никога не забравяща се целувка от любимия или любимата.

Ще ви разкажем, но не с гръмки думи (гръмките слова трудно, или никак не достигат до сърцето), а просто, по човешки.

И, вярваме, така те ще ви станат по-близки, по-понятни, повече ще ги заобичате. Та наля и поета обръщайки се към историчния моли:

... Но разкажи със думи прости на тях, на бъдещите хора, че ние храбро сме се борили. . .“

Постигнали ли сме целта си — това, безспорно ще кажете вие — зрителите.

А. ДИМИТРИЕВ
режисьор

... Много пъти репетициите преминаваха в творчески дискусии“

Как работихме над пиесата

Живеем във велико време. Време на големи успехи в космоса, техническият прогрес и естествено изкуството. Задачите, които се поставят пред нас труженниците на тази връща и бълваща открития епоха, изискват голямо напрежение и най-вече воля на духа. Именно

тази воля, тази твърдина на духа, ние, колектива на постановката на „Младостта на бащите“ искахме да ви покажем. Да покажем от къде иде тя, кои са нейните създатели.

Трудно ни беше, много трудно да пресъздадем ония именни и безименни герои, които в годините на младата Съветска държава защитаваха с цената на живота си, този живот и тази свобода, на която ние се радваме сега. Ние бяхме задължени да разберем трудностите им, делите, стремежите, личният живот до най-малката подробност, за да можете да ни разберете и вие. Да можете да поемете с пълни гърди дъхът на революцията. Борческият кипнеж на първите комсомолци. Всеки един от изпълнителите чувствуваше това задължение към своя герой и към вас.

Много пъти репетициите преминаваха в творчески дискусии, със всеобщо участие, в които разгорещените спорове до изясняваха много неясни неща. Всеки се стремеше да се „докопа“ до характера и качествата на своя герой, така че той да му стане близък. И аз мисля, че с усилията на всички ни това се получи у много изпълнители. Впрочем вие ще прецените сами.

Нашето поколение трябва да знае и запомни всичко за годините на Великия октомври. Това беше и нашият девиз.

С. СТЕФАНОВ — актьор

ВАСИЛКА МАТЕВА
РАШЕВА — служка
в ЛВЗ „В. Коларов“

ВЪПРОС: Какви са вашите идеали и перспективи?

ОТГОВОР: Мечтала съм да завърша висшето си образование и да бъда добра спортистка. Постигнах това и може да се каже, че съм щастлива. Сега обаче мечтая да завърша и втория факултет.

ВЪПРОС: Какво мислите за младото поколение?

ОТГОВОР: Дискама му ентузиазма, според мен това е най-важното. Съвременните младежи четат и малко пишат.

ВЪПРОС: Какъв искате да станете?

ОТГОВОР: Желая след като завърша средното си образование да стана футболист. Обичам футбола!

ИМАТ ДУМАТА СИНОВЕТЕ

Пред премиерата „геронте“ се срещнаха със своите „потомци“ и разговаряха с тях. Част от тези разговори поместваме тук.

ВЪПРОС: Имате ли любим автор?

ОТГОВОР: Да, Беляев.

ВЪПРОС: А любим поет?

ОТГОВОР: Разбира се! Вацлав!

ВЪПРОС: Музика?

ОТГОВОР: По-жива, съвременна.

Антип, строг и принципиален, се отпрати, направо при секретаря на РК на ДКМС др. Николай Йорданов Динев. Той отговори само на един въпрос:

Какво мислите за младото поколение?

Смятам, че упреците към младото поколение — бездействието

и липсата на младежки ентузиазъм са прекалени и не отговарят на истината!

Според мен и не само според мен, а и много други са на същото мнение, това е най-работоспособното, най-дейното звено на трудовия български народ. Героизмът на младежите е голям, но не се изтъква достатъчно от нашия печат, радио и телевизия. Това е необходимо, за да служи като стимул на изостащите, каквито естествено има.

Ви трябвало дейността на първичните комсомолски организации да стане още по-разнообразна.

БОРИС ЛЕОНТИЕВИЧ ГОРБАТОВ

Борис Леонтиевич Горбатов е роден на 15. VII. 1908 г. в селцето край Петро-Марийския (сега Първомайски) рудник, в Донбас. Баща му Леонтий Павлович Горбатов е бил чиновник, а по-късно гримьор в театъра. Още от дете Борис Горбатов изпитва влечение към театъра и поради професията на баща си

има свободен достъп зад кулисите. Вземал дейно участие в училищните постановки, пишел текстове за „Колектива на синембузите“ — един своеобразен говорещ училищен вестник. Първият разказ на Борис Горбатов — „Ситите и гладните“ — се отпечатал през май, 1922 година — младият автор още не бил навършил 14 години. От тази възраст журналистът и писателят Горбатов тръгва по един увлекателен и неспокоен път, по който непрекъснато води неговото пламтящо, човеколюбиво сърце. Военна служба в южните райони на страната; полет с летеца Молоков към Арктика; Карелофинската война; от Кавказ до Берлин срещу фашистките нашественици. През това време се раждат неговите романи и повести („Моето поколение“ „Шахта № 8“, „Обикновена Арктика“), но не е забравена и старата любов към театъра, чинто плод е пиесата „Младостта на бащите“, която поднасяме на русенските зрители.

Стефка Стефанова —
НАТАША ЛОГИНОВА

... Но да имах не един живот, а десет, всички бих отдадал, както отдавам този единствен, без да жала!

За тези думи обикнах Наташа Логинова. За нейната всеотдайност в борбата, за смелостта ѝ. Ако с труда си над ролята допринесе за това да я обикнат и зрителите, ще бъда щастлива.

ВИХРИ ВРАЖДЕБНЫЕ ВЕЮТ НАД НАМИ
ТЕМНЫЕ СИЛЫ НАС ЗЛОБНО ГНЕТУТ
В БОИ РУКОВОИ МЫ ВСТУПИЛИ С ВРАГАМИ
НАС ЕЩЕ СУДБЫ БЕЗВЕСТНЫЕ ЖДУТ
НО МЫ ПОДНИМЕМ ГОРДО И СМЕЛО
ЗНАМЯ БОРБЫ ЗА РАБОЧЕЕ ДЕЛО,
ЗА ЛУЧШИЙ МИР, ЗА СВЯТУЮ СВОБОДУ!

НА БОИ КРОВАВЫИ,
СВЯТОЙ И ПРАВИИ
МАРШ, МАРШ ВПЕРЕД,
РАБОЧИИ НАРОД!

Диана Деянова —
НАТАША ЛОГИНОВА

Днес ние просто работим. Не на нас да бъдем добри в професията си, колкото може по-добри, радваме се когато хората са доволни от нашите постижения на сцената. Но едновременно с това не е безинтересно и безполезно да се види младостта на бащите и на дядовците. И ако това помогне тяхната светлина в очите да блесне в нашите, пламъкът в тяхните сърца да лумне в нашите, то Русенският театър ще има право на малко гордост!

ТЕ СА НАШИ ВРЪСТНИЦИ И УЧИТЕЛИ

Трайко Начев — АНТОН

„Забележително красив ще стане тогава животът! И земята ще стане красива. Ще се покрие със слънчеви градове, градини, паркове... Дворци ще има...“
Простете ме цитирам своя герой, но едва ли бих могъл със свои думи да предам по-точно онзи комсомолски революционен патос, който петдесет години вече окриля нашата младеж.

Николай Ангелов —
ЕФИМЧИК

Моята снимка е най-малката тук. И аз самият съм най-младият — и в колектива, който работи над пиесата и в „Комсомолската комуна № 1“. Но аз обичам своя Ефимчик! За чисто тата му, за момичката му дързост. Нищо че е малък. Завиждам на петнадесетгодишните! Само те могат истински да сънуват. Страшно интересно е да видиш Ленин. Дори и на сн... За това трябва само впра — като на първите комсомолци-

Васил Пошлиев —
СТЕПАН РЯБИНИН

Това е човек за когото трудно можеше да разкажеш с няколко думи. За това и отговорността и възлението, с което при стъпване към тази роля са така огромни за този човек Рябини. „Без много повече отколкото това изглеждаме на вашите години и освен това ние живеем в трудни времена, а ние само мечтаем за миг“. Думи на Рябини казали с огромна вяра в бъдещето. Тези думи и безприщната саможертва на знайни и незнайни герои извикват не само нашето уважение и признателност, но и задължават!

КАК Е НАПИСАНА ПИЕСАТА „МЛАДОСТТА НА БАЩИТЕ“

През Отечествената война наедно със съветските бойци Горбатов преминава дългият, епичен път от Кавказките планини до Берлин, където присъства на подписването на акта за безусловна капитулация на Германия, като кавалер на ордена „Отечествена война“ I ст., „Червена звезда“ и др. Междубитките, почивайки сред войниците в окопите, той се замисля, че сега Съветската страна отбраниват синовете на ония, които я защитаваха през октомври 1917 година. Впрочем, темата за приемственост между поколенията е занимавала автора и преди това в романите „Яд

ка“ и „Моето поколение“. Още в тях се говори за „Комсомолската комуна № 1“. В последните дни на войната наедно с романа си „Непокорените“, Горбатов завършва и пиесата „Младостта на бащите“. Премиерата и в Московският комсомолски театър преминава с огромен успех. От 1945 год. до самата му смърт (1954 г.), десет години, авторът се е радвал на любовта на съветската младеж към това му произведение. А днес тази пиеса, наедно с другите негови произведения, му дава правото да се нареди в редицата на безсмъртните.

